

Glaubensunwilligkeit

Een extraatje voor de abonnees op de Gratis Nieuwsbrief van www.goldonomic.be

© 2011 - Brecht Arnaert & Francis Schutte

Goldonomic
International Wealth Management

Unable to determine what they can or cannot change, some men attempt to “rewrite reality,” i.e., to alter the nature of the metaphysically given.

Some dream of a universe in which man experiences nothing but happiness—no pain, no frustration, no illness—and wonder why they lose the desire to improve their life on earth.

Some feel that they would be brave, honest, ambitious in a world where everyone automatically shared these virtues—but not in the world as it is.

Some dread the thought of eventual death—and never undertake the task of living.

Ayn Rand,
“The Metaphysical Versus the Man-Made”,
in: “Philosophy: Who Needs It?”

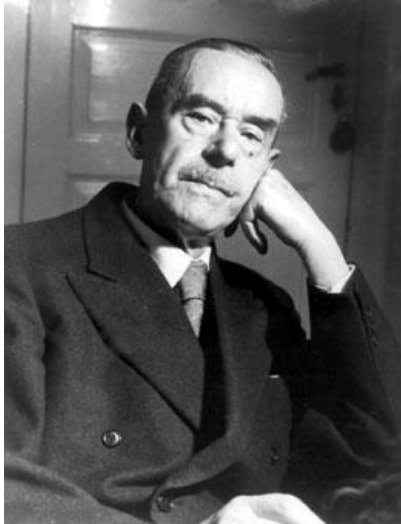
Op 25 november 1942 verscheen in de New York Times het artikel "Slain Polish Jews put at a Million. One-third of Number in Whole Country Said to Have Been Put to Death by Nazis".

Op pagina 16 kon men op die dag toen letterlijk lezen:

"Nearly a third of Poland's Jewish population – 1,000,000 persons – has perished in three years of German occupation, Dr. Ignacy Szwarcbart, Jewish member of the Polish National Council in London, told this correspondent today, amplifying Polish Government information on the new Nazi onslaught on the Jews. Plans outlined by Dr. Alfred Rosenberg – Germany's race theorist, who says that the Jewish problem of Europe will be solved when no Jews are left – are systematically carried out. The victims of executions by mass-murder and gassing are only part of the thousands dying through "the organized spreading of diseases and artificial creation of conditions in which children, elderly people and the sick cannot survive," as Dr. Szwarcbart described it. A million more persons, at least, are menaced by starvation and the lack of medical supplies. The Nazis make it plain that all Jews not wanted for military reasons must die. Poland is now a mass grave."

Mensen die vergast worden? De georganiseerde verspreiding van ziektes om kinderen te doen sterven? In New York was er geen enkele Jood die dit geloofde. Deze berichtgeving was zo afschrikwekkend dat niemand voor mogelijk hield dat dit wel eens echt kon zijn. Het verhaal werd afgedaan als sensatie, en verschillende Joodse lezers stuurden een kwaaië brief naar de NYT of zegden zelfs hun abonnement op. Ze konden niet begrijpen hoe een krant zich zo kon verlagen.

Achteraf weten we dat dit artikel helemaal niet gelogen was. De nazi's hielden de beslissing tot Endlösung, genomen op de geheime Wannsee-conferentie van 20 januari 1942 weliswaar angstvallig geheim, maar in de loop van 1943-44 werden de feiten onthuld via de Poolse weerstand en de BBC-werelduitzendingen. In januari 2004 werden voordien moeilijk toegankelijke [foto's](#) publiek gemaakt. Het waren foto's van die de Britse luchtmacht (RAF) tijdens WO II had gemaakt. Op één van die foto's, genomen op 23 augustus 1944 is het vernietigingskamp Auschwitz-Birkenau te zien, waarop duidelijk rijen van gevangenen en de rookpluim uit de verbrandingsoven te herkennen zijn.

Niettemin geloofde de publieke opinie in Engeland het toentertijd nauwelijks. De Duitse auteur [Thomas Mann](#) (1875-1955) omschreef dit psychologisch fenomeen als "**Glaubensunwilligkeit**", de "onwil om te geloven". Hij bedoelt daarmee dat bepaalde feiten zo ernstig afwijken van de context, dat ze voor een slecht geïnformeerd individu inderaad onwerkelijk zijn. Dit steunt op het beginsel dat men slechts geneigd is als authentiek te aanvaarden wat in een vertrouwde context geloofwaardig is.

Nog later hebben psychologen dit omschreven als de [Normalcy Bias](#):

"The normalcy bias refers to a mental state people enter when facing a disaster. It causes people to underestimate both the possibility of a disaster occurring and its possible effects. This often results in situations where people fail to adequately prepare for a disaster, because people with a normalcy bias have difficulties reacting to something they have not experienced before. People also tend to interpret warnings in the most optimistic way possible, seizing on any ambiguities to infer a less serious situation."

[Nassim Taleb](#), wereldvermaard auteur en belegger zegt het in zijn boek "[The Black Swan: The Impact of the Highly Improbable](#)" zo:

"A black swan is a highly improbable event with three principal characteristics: It is unpredictable; it carries a massive impact; and, after the fact, we concoct an explanation that makes it appear less random, and more predictable, than it was."

De geest is uit de fles

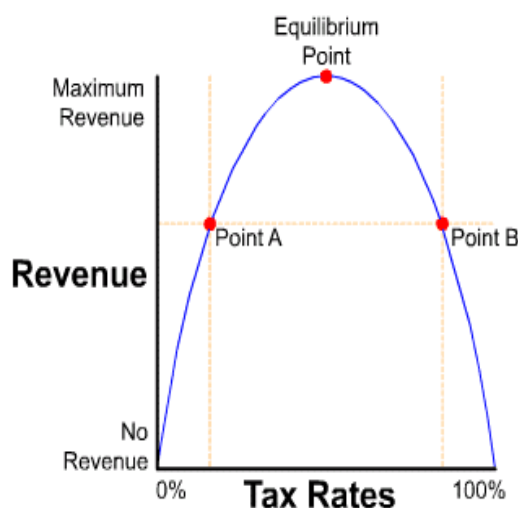
Het ligt dus in de aard der menselijke psychologie om de dingen die contextueel normaal lijken, toe te laten in ons denkpatroon, en dingen die te ver buiten het alledaagse liggen, eruit weg te filteren. Noch de Joden in New York in 1942, noch de mensen op de Titanic in 1912, noch de toeristen op het strand in Phuket in 2005, noch de mensen in Manhattan in 2011 konden geloven dat er gebeurde wat er gebeurde: de uitroeiing van joden, het zinken van het schip, het op zich afkomen van een vloedgolf, de jarenlang aangekondigde terroristische aanslag uitgevoerd.

Maar het gebeurde. Het is vaak pas NADAT iets gebeurd is, dat men de aanloop naar die gebeurtenis ziet. Franz Kafka zei daarover: "Men ziet de zon heel traag ondergaan, en toch is men verwonderd wanneer het plots donker is."

Welnu, wat we op dit moment meemaken in de Westerse wereld is exact hetzelfde. De zon gaat langzaam onder, en de meeste mensen zien het niet. Al jaren horen we berichten over groeiende overheidsschuld. Al jaren voelen we dat we minder overhouden aan het einde van de maand. Al jaren krijgen we tegelijk te horen dat er recordbedragen staan op de spaarboekjes. En al jaren worden we ook ingepeperd dat we moeten consumeren, of dat anders de economie in elkaar stort.

Er klopt vanalles niet. De middenklasse verpaupert. Al jaren verliezen we tegelijk ook koopkracht, levenskwaliteit, gemoedsrust. De armoede groeit. Er lijkt een geest over Europa te zweven die alle leven uit de economie zuigt.

Die geest is inflatie. Om de vele overheidsprogramma's te kunnen financieren hebben overheden sinds de tweede wereldoorlog systematisch hun belastingen verhoogd. Er komt echter een punt waarop belastingen "inelastisch" worden: zelfs al heft men een procent meer belastingen, er wordt ook een procent meer ontdoken.

Op dat punt schakelen overheden over op minder democratische methoden van financiering. In het beste geval zijn dit leningen, die toch nog ergens door een regering moeten afgesloten worden, en dus de burger in staat stelt om verantwoording te vragen voor dit beleid. Voor zij die erom malen ...

Een meer viceuze manier is echter het financieren van de overheid door inflatie: door het bijdrukken van geld. Dat is met de creatie van de ECB immers niet gestopt, integendeel. Terwijl de devaluatie van de Belgische Frank onder Martens-V in februari 1982 (met maar liefst 8,5 %) nog enigzins te traceren was, is de monetaire politiek sindsdien alleen maar schimmiger geworden. Vandaag heeft een briefje van 50 euro bijna de gevoelswaarde van een briefje van 20 euro tien jaar geleden. Zonder overdrijving kan men stellen dat op tien jaar tijd alles dubbel zo duur geworden is. Een inflatie van 10 % dus, terwijl de laatste [statistiek](#) voor België 3,415 % is.

Bemerk het cynisme van de derde en de vierde cijfer na de komma. Terwijl de ECB al jaren schimmig doet over de definitie van zijn M3-cijfer, en we dus niet eens over officiële cijfers kunnen beschikken om de enige echte definitie van inflatie - de toename van de geldhoeveelheid - te berekenen, worden we om de oren geslagen met statistieken die moeten aantonen dat het allemaal wel zo erg niet is. Niemand vertelt erbij dat de loonindex plots de gezondheidsindex geworden was ([Dehaene](#), 1994), noch wijst ook maar één Vlaamse journalist erop dat het meten van inflatie aan de hand van een korf aan producten een politieke meting is, en geen wetenschappelijke.

Wie de inflatie meet door de prijs van een selectie aan producten te meten, aanvaardt eigenlijk al impliciet een foute definitie van inflatie. De meest populaire definitie is namelijk dat inflatie gelijkstaat met een algemene prijsstijging. Dat is pure nonsens. Een algemene prijsstijging IS niet de inflatie, maar is het GEVOLG van inflatie: het opblazen van de geldhoeveelheid. Alle Keynsiaanse noties van kosteninflatie, bestedingsinflatie, en tutti quanti, zijn gewoon een groot rookgordijn. Inflatie wordt veroorzaakt door overheden die geld bijdrukken. Zo eenvoudig is dat.

The Big Lie

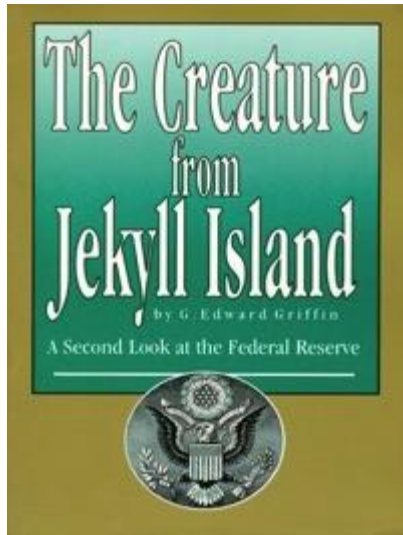
De reden dat wij een artikel maken over Glaubensunwilligheid is net omdat de eenvoud van het bedrog mensen verhindert om ons te geloven. Regelmatig krijgen we vrij emotionele e-mails van mensen die zeggen dat we gewoon angstzaaiers zijn, dat het zo'n vaart allemaal niet zal lopen, dat we gewoon abonnementen willen verkopen. De leugen kan toch niet zo groot zijn? Dat zouden we toch wel zien?

Neen: een leugen moet per definitie zo groot zijn dat die buiten het intellectuele gezichtsveld van een individu valt. Een kleine leugen valt te situeren, een grote leugen niet. Zelfs Hitler wist

dit al, toen hij in Mein Kampf schreef:

"In de Grote Leugen is er altijd een zekere kracht van geloofwaardigheid, omdat de brede massa's van een natie altijd gemakkelijker te corrumperen vallen in de diepere lagen van hun emotionele natuur dan dat bij vol bewustzijn en vrijwilligheid mogelijk zou zijn. En dus vallen zij, door de primitieve eenvoud van hun denkpatronen, gemakkelijker ten prooi aan de Grote Leugen dan aan de kleine leugen. Vaak vertellen zij zelf ook eens een kleine leugen over kleine dingen, maar zijn beschaamd om een grote. Het zou nooit in hun hoofd opkomen om een kolossale onwaarheid te fabriceren, en ze kunnen er zelfs niet bij dat iemand ooit de waarheid wel zoveel geweld zou durven aandoen."

Hitler verdient natuurlijk geen enkel krediet voor deze observatie, aangezien hij zelf de techniek van de Grote Leugen gebruikte. Maar het klopt wel degelijk dat een grote leugen, die eigenlijk een heel kennissysteem controleert, veel effectiever is dan een kleine leugen, die een detaillistische onwaarheid moet verbergen. Een leugen moet daarom epistemologisch zijn, verwrongen zitten in de woorden. Bijvoorbeeld in de woorden "Federal Reserve".

Deze centrale bank, opgericht in 1913 is namelijk noch "Federal", noch biedt ze een "Reserve". Ze is in tegendeel een private bank, die het benodigde geld zelf bijdrukt. Kenners noemen haar het Monster van Jekyll Island, omdat de "Fed" daar, op dat kleine eiland net voor de kust van [Georgia](#), opgericht werd. De Federal Reserve was de [derde](#) poging van enkele machtige bankiersfamilies om de monetaire soevereiniteit van de individuele Amerikaan aan banden te leggen. En het zou hen nog lukken ook, zo blijkt ook vandaag nog.

Want wat is een centrale bank eigenlijk? Is het een overheidsinstelling, zoals zovelen denken? Nee, het is een bank zoals een andere, die van de overheid het monopolie afgedwongen heeft op de gelduitgifte. Terwijl voor 1913 in de VS en voor 1850 in België elke bank zijn eigen biljetten mocht uitgeven, werd dit na die respectievelijke data aan banden gelegd. Een chaos, zegt u, als banken elk hun eigen geld mogen uitgeven? Allerm minst, aangezien een munt vroeger gewoon een NAAM was voor een GEWICHT in goud. Of men nu met biljetten van bank A betaalde, of met biljetten van bank B, zolang die biljetten eenzelfde gewicht in goud voorstelden, maakte het allemaal niet uit.

Banken hielden elkaar zelfs in het oog op die manier. Immers, als een bank teveel biljetten had gedrukt in verhouding tot de eigen goudvoorraad, dan gingen de concurrerende banken al die biljetten inwisselen bij de desbetreffende bank. Immers, omdat een frauderende bank meer geld kon uitlenen en dus ook hun prijzen konden laten zakken onder het natuurlijke niveau, was dit een vorm van oneerlijke concurrentie.

De bankengemeenschap beloerde en begluurde elkaar dus voortdurend: van het moment dat het vermoeden bestond dat een bank teveel biljetten uitgeschreven had, spanden alle concurrenten samen om die biljetten snel in te wisselen. De bank van fraudeurs werd op die manier gebroken. Ons woord bankroet komt dan ook rechtstreeks uit deze praktijk voort: "banca rota", is Spaans voor "gebroken bank". Zo hield de markt zichzelf gezond.

Maar wat gebeurt er nu als een overheid aan één bepaalde bank het privilege geeft om biljetten uit te schrijven, en alle anderebanken verplicht worden om die biljetten te gebruiken? Dan is er helemaal geen check meer op de eerlijkheid van de uitgever van biljetten. Dan kan een centrale bank veel meer geld drukken dan er eigenlijk goud is. Want vergis u niet: biljetten zijn altijd inwisselbaar geweest voor een [gewicht](#) in goud. Dit kunnen wij nu bijna niet meer geloven, maar dit was courante praktijk. Alleen wisselde niemand die effectief voor goud in omdat het banksysteem van nature gezond was. Nu zou men echter beter eieren voor zijn geld kiezen. Gouden eieren ...

De dood van de dollar

Vanaf 1913 begon de Federal Reserve dus en masse geld bij te drukken, waardoor een boom ontstond: leningen waren goedkoop, productie steeg, en dus ook de werkgelegenheid. Plots had iedereen geld genoeg om uit te geven. Tot die [Zwarte Donderdag](#) in 1929 toen eerst de aandelenmarkt crashte, en de VS daarna door dom beleid bijna tien jaar nodig had om zich te herstellen. Zo "gay" als de twinties geweest waren, zo "mad" waren de thirties. De VS werd een zeer ongezellig land in de jaren dertig. Terwijl het overduidelijk was dat deze crisis veroorzaakt was door een politiek van "easy money", weet de overheid de crisis aan de speculanten - net zoals dat nu gebeurt. Op 1 mei 1933 criminaliseerde president Roosevelt zelfs het privaat bezit van goud, een maatregel die pas onder Reagan teruggedraaid werd.

Maar toen was het al te laat. Het eerlijke geldsysteem werd al verlaten in de eerste wereldoorlog, toen zowat elk land geld begon bij te drukken om de oorlog te financieren, en er dus van de goudstandaard, die eerder zoveel welvaart had gebracht, werd afgestapt. Een volledige monetaire geschiedenis zou ons hier te ver leiden, maar de belangrijkste, en voorlopig laatste etappe werd aangevat op 15 augustus 1971. Op die dag sloot president [Nixon](#) "the gold window".

Dat betekent dat vanaf toen de link tussen het papier dat een gewicht in goud vertegenwoordigt, en het goud zelf, volledig doorgeknipt werd. Overheden konden vanaf toen inflateren zoveel ze wilden, er was toch geen manier meer om de waarde van een munt te checken. Op die dag werd het geld van de wereld de facto een politieke afspraak. Wanneer een centrale banken beslist extra dollars te drukken zakt de waarde. Wanneer ze beslist dollars in te kopen, stijgt de waarde.

En dus werd steeds maar meer geld gedrukt. Door de overeenkomst van Bretton Woods (1944) konden de VS immers inflateren op de rug van de hele wereld. [Links](#) in Vlaanderen brengt nog steeds hulde aan Bretton Woods alsof dit het aards monetair paradijs was, maar miskent het feit dat ook toen de goudstandaard al niet meer bestond: Bretton Woods was de installatie van

een goud-WISSEL-standaard, wat iets heel anders is. De vierenveertig landen die deel uitmaakten van het verdrag beloofden hun eigen munt eerst om te wisselen in dollars - die toen inderdaad nog "as good as gold" waren - en pas in een tweede fase konden die dollars dan ook nog omgewisseld worden in goud. Goud dat tijdens WO I massaal in de VS was beland, als veilige haven.

Maar wie de kat bij de melk zet, moet niet verwonderd zijn dat aan het eind van de dag het teiltje leeggelikt is. Na WO II kende de VS een gigantische groei van het overheidsapparaat. Niet enkel werd het leger NOG groter dan het al was (op vandaag is het defensiebudget van de VS groter dan het defensiebudget van alle andere landen samen), ook werden allerlei sociale voorzieningen uitgebouwd. En dat terwijl de belastingen navenant niet even snel stegen. Financiering? Juist ja: inflatie. De oorlog in Korea. Inflatie. De oorlog in Vietnam. Inflatie. De groei

van de CIA. Inflatie. De VS betaalde zijn uitgaven met het bijdrukken van de dollar.

Het was de Franse econoom [Jacques Rueff](#) die de kat de bel aanbond, toen hij Charles De Gaulle adviseerde om alle Franse franken niet enkel in dollars om te wisselen, maar die dollars ook meteen in goud. Op die manier werd de VS verplicht om het goud dat in Fort Knox lag met duizenden [Good Delivery Bars](#) per keer naar Frankrijk te verscheppen. Zo werd de inflatie van de dollar visueel: ook andere landen begonnen hun eurodollars (zoals die toen in het financiële wereldje heetten) om te wisselen voor goud. De situatie was zelfs zo erg dat tegen 1970 de dollar maar voor 22 % meer door goud gedekt was, terwijl dat 25 jaar eerder, bij de start van Bretton Woods, nog voor 75 % zo was. De VS was virtueel failliet, en hadden alle landen de kans gekregen om hun dollars voor goud om te wisselen, dan was het land ook effectief failliet geweest.

Dat is ook de reden waarom Nixon de converteerbaarheid in goud wel moest stopzetten. Terwijl Founding Fathers als Jefferson bij deze gedachte zouden gerild hebben van angst, had de VS niet eens door dat ze hun ziel verloren hadden.

De productiestructuur in een vrije markt

Het ergste effect van centraal bankieren is niet eens de inflatie, maar de vervorming van de productiestructuur. Een economie is namelijk geen homogeen gedoe van bedrijfjes naast elkaar, maar opgebouwd in lagen. In de conventionele economische theorie heeft men hier geen aandacht voor, in de [Austrian Business Cycle Theory](#) is dit een evidentie: niet alle ondernemingen gebruiken evenveel kapitaal. De ondernemingen die meer arbeid dan

kapitaal in dienst hebben vormen de basis van de economie. De ondernemingen die meer kapitaal dan arbeid in dienst hebben vormen de bovenbouw van de economie. We noemen ze respectievelijk de Lower Order Consumer Goods (LOGG) en de Higher Order Capital Goods (HOCG).

In een vrije kapitaalmarkt, dus in een markt zonder centrale bank die de rente voor de hele collectiviteit gaat bepalen, wordt de prijs van kapitaal bepaald door de mate waarin mensen sparen. Wordt er veel gespaard, dan zal kapitaal goedkoop zijn. Wordt er veel geconsumeerd, dan is er weinig kapitaal voorhanden, en zullen ondernemers met elkaar moeten wedijveren om een lening te kunnen krijgen, wat de prijs zal opdrijven.

Dit is van enorm belang. Immers, als kapitaal goedkoper wordt, dan zullen er meer ondernemingen op touw gezet worden die heel kapitaalsintensief zijn, waardoor er meer HOCG zullen geproduceerd worden. Neem het voorbeeld van de [Ipad](#). Aan dat product hangt bijna geen arbeidskost vast, maar wel een gigantische kost qua research en development: het touchscreen groter maken en toch nog precies, de nieuwe A1-chip onderzoeken, een engine voor de apps schrijven. Het is het werk van enkele, maar zeer duur betaalde designers.

De ontwikkeling van zo'n product is dus sterk afhankelijk van de prijs van het kapitaal. Wat rendabel is bij 3 % intrest, kan bij 6 % intrest al onrendabel blijken te zijn. Omgekeerd maakt het voor een loodgieter of een bakker veel minder uit hoe duur kapitaal is: de voornaamste factor in hun economisch proces is hun arbeid, hun kunde, hun vakkennis. Ok, de bestelwagen en de ovens moeten wel betaald worden, maar dat is niets in vergelijking met de bedragen die nodig zijn om bijvoorbeeld een compressor van Atlas Copco te maken.

Heel veel hangt dus af van de prijs van het kapitaal: jobs worden erdoor gemaakt, of gekraakt. Als mensen veel sparen, dan is kapitaal goedkoop, en dan verschuift de productie van de lagere niveaus in de economie naar de hogere: er worden meer kapitaalgoederen gemaakt, en de vraag naar de consumptiegoederen neemt af. In die sectoren (horeca, bakkers, slagers, alle basisbehoeften) trekt dus arbeid weg richting de hogere sectoren (financiën, grote industrie, consultancy, logistiek).

Dit is een natuurlijk proces, dat in een vrije markt geleidelijk zal verlopen, en ook geen sociale ontstekingen zal veroorzaken. Immers: doordat de hogere lagen in de economie goedkoper kunnen produceren, zal ook de prijs voor kapitaalgoederen zakken die gebruikt worden in de lagere niveaus van de economie. De horecazaak die minder verdient, zal dat gecompenseerd weten doordat bijvoorbeeld een nieuw type kassa op de markt is gekomen die perfect integreert met de boekhouding, waardoor men zijn kosten enorm kan beperken. De markt vindt een nieuw evenwicht.

Nu is de vraag natuurlijk wie dan over die productiestructuur beslist? Het antwoord is: niemand en iedereen. Tenminste in een VRIJE samenleving. In een vrije samenleving is er **niemand** die centraal bepaalt hoeveel het lenen van 100 000 euro op 10 jaar kost, en toch heeft iedereen daar invloed op, door zijn eigen individueel spaargedrag. Mocht in een vrije samenleving op een gegeven moment **iedereen** beslissen om 10 % meer te sparen, dan kun je ervan op aan dat de rente zakt. Mocht op een gegeven moment echter iedereen zijn geld van zijn spaarboekje halen en spenderen alsof het einde van de wereld nu vrijdag is, dan zou kapitaal heel schaars worden, en dus ook heel duur. Dat zou ook niet erg zijn, want niemand zou nog ontlenen voor business ventures op de lange termijn. Kapitaal is immers geld plus tijd: men spaart voor later.

De productiestructuur in een planeconomie

Maar wat gebeurt er nu als niet Jan, Charles en Pierre elk apart hun invloed uitoefenen op de prijs van kapitaal, maar integendeel de overheid centraal de rente gaat bepalen? Wel, dan krijgen we één tarief die de hele economie structureert. En de verleiding is groot om dat tarief lager te maken dan het vrije markttarief.

Als politicus is het namelijk mooi meegenomen als onder uw legislatuur [bijvoorbeeld](#) 200 000 jobs gecreëerd worden. Politici hebben het dan over "zuurstof" geven aan de economie. Sinds de jaren 70 is het bon ton om een zwakke munt te hebben in plaats van een sterke, want een "goedkoop rentebeleid" zou goed zijn voor de export en dus (non sequitur maar kom) voor de economie.

Maar wat men de economie toedient is geen zuurstof, maar *drugs*. Door de plotse renteverlaging krijgen ondernemers gemakkelijker leningen voor allerlei projecten, en dus neemt inderdaad ook de tewerkstelling toe. Dit is echter geen natuurlijke groei gebaseerd op sparen, maar een artificiële groei gebaseerd op lenen. Het is roofbouw op je kapitaal. Het is niet omdat je tien uur kan dansen op XTC, dat je lichaam niet moe wordt. Je betaalt de rekening achteraf dubbel en dik terug. Het is dus ook niet omdat er plots een boom in de economie is, dat ze daarom gezond gegroeid is. Ook die rekening komt achteraf. Die rekening noemen we een crisis.

Dat is niet zo moeilijk te begrijpen. We zagen eerder al dat in een vrije economie de rente bepaald wordt door wat eerst uitgesteld is aan consumptie. Hoe meer mensen sparen, hoe meer kapitaal er is, en hoe goedkoper de rente dan wordt. Er is dan wel eventjes een "consumption slump", maar dit is te vergelijken met een dutje: daarna kun je er weer tegen en ben je productiever.

De rente heeft met andere woorden dus een signaalfunctie voor ondernemers: bij een lage rente gaan hun productieprocessen verbreden (kwaliteit) en verdiepen (specialisatie). Maar daar zit in feite niemand op te wachten.

Immers, doordat de rente zo laag is, gaan ze ervan uit dat mensen meer sparen, en dus tegen het afwerken van hun nieuwe hoogwaardige productie geld genoeg zullen hebben

om die op te kopen. Maar mensen sparen helemaal niet meer: het geld dat erbij gekomen is, is gewoon gedrukt. Dat is de essentie van het verhaal. **De crisis ontstaat wanneer duidelijk wordt dat er eigenlijk geen vraag is naar die extra kapitaalgoederen, terwijl ondernemers wel dat signaal kregen doordat ze goedkope leningen konden afsluiten.**

De reden is dat mensen bij een verdubbeling van hun nominaal inkomen niet noodzakelijk meer gaan sparen. Dat doen ze enkel als hun tijdsvoorkeur echt gewijzigd is. Als ze projecten hebben in de toekomst die ze willen financieren, en dus wat minder gaan consumeren. Als ze een huis willen kopen, een extra auto, vooruitziend zijn. Maar waarom zou je meer sparen als je plots het dubbele krijgt?

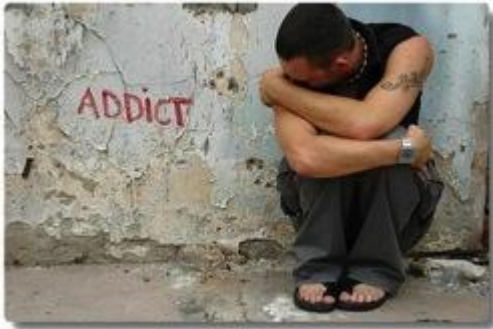
De ingenieur die aangeworven wordt in een bedrijf dat Higher Order Capital Goods produceert - een bedrijf dat nooit had bestaan zonder een artificieel goedkope lening - krijgt dan wel meer loon, maar geeft navenant evenveel uit. Hij koopt dan gewoon sneller die extra wagen, en de garagist waarbij hij die gekocht heeft gaat dan gewoon sneller met zijn familie op restaurant. Maar eigenlijk heeft geen enkele onder hen heeft zijn [spaarquote](#) wezenlijk verhoogd. Zij kunnen dus onmogelijk de kopers zijn van al die nieuwe kapitaalgoederen die op de markt komen.

Nog een ander fenomeen doet zich voor: er is nergens nog gewoon werkvolk te vinden (bakkersgasten, horecapersoneel, klusjesmannen aan en bij). Doordat de spaarquote niet veranderd is, maar kapitaal wel goedkoper, trekt arbeid weg uit de Lower Order Consumer Goods. Er is eenvoudigweg niet meer te concurreren tegen artificieel kapitaal. Zelfstandigen gaan in loondienst, het aantal middelgrotebedrijven vermindert en economische macht wordt gecentraliseerd (via de politieke weg van centraal bankieren).

Echter! Mensen moeten nog steeds brood eten, dakgoten repareren, schoonmaken. De vraag in de sectoren van de consumptiegoederen blijft gelijk, maar er is gewoonweg minder aanbod. De prijzen van consumptiegoederen stijgen. Terwijl er dus een overvloed is aan de duurdere wagens, wellnesscentres en Ipads, is er bijna nergens nog een stielman te vinden die de goot kan komen repareren. Door het artificieel goedkoper maken van kapitaal is de productiestructuur zo danig vervormd dat de markt dingen produceert waar niemand naar vraagt, en de dingen die iedereen nodig heeft, niet meer kan produceren.

Onterecht wordt de vrije markt hier met de vinger gewezen. Het is de overheid die deze schaarste veroorzaakt. Vrije markten bestaan al een eeuw niet meer. Ze zijn gestorven met het afschaffen van de goudstandaard. Zelfs al bestond er geen enkele wet meer, en leefden we in complete [vrijemarktanarchie](#): zo lang een overheidsinstituut via de geldhoeveelheid centraal kan bepalen wat geproduceerd wordt, is er helemaal geen sprake van een vrije markt.

Overheidsinterventie: een perpetuum culpabile

In de filosofie van de Austrian School of Economics, die ook Goldonomic aanhangt, wordt een crisis dus gezien als een productiestructuur die terugwil naar zijn natuurlijk niveau. Of beter gezegd: de mensen die de producten die door overheidsinterventie aangeboden worden niet willen. Men wordt een consumentisme opgedrongen van de grote vliegreis, terwijl men de gezelligheid wil van de kleine barbecue.

Net zoals een drugsverslaafde ontwenningsverschijnselen vertoont wanneer de high voorbij is, net op die manier vertoont de economie ontwenningsverschijnselen van de uitwerking van al dat goedkope geld: bedrijven die dingen produceerden waar geen vraag naar was gaan failliet, en het valse geld wordt geabsorbeerd door de economie in de vorm van hogere prijzen. Dit is werkelijk te vergelijken met een kater: men voelt zich mottig, en de alcohol wordt opgelost in het bloed. Dat is niet prettig, maar is het logisch gevolg van eerder gemaakte keuzes.

Politici proberen die kater natuurlijk altijd voor zich uit te schuiven. Meer nog. In plaats van de patient te laten ontnuchteren, dienen ze hem alleen maar meer [alcohol](#) toe. Terwijl het voor Austrians glashelder is dat de injectie van artificieel kapitaal verantwoordelijk is voor de boom (jobs worden gecreëerd in sectoren van de HOCG) en dus ook voor de bust (er is geen vraag naar die producten, omdat de spaarquote van mensen niet veranderd is), volharden ze in de boosheid, en injecteren nog meer kapitaal in de sowieso al zieke patiënt.

Telkens als de vrije markt zich dus wil corrigeren, proberen politici dat te verhinderen door een dosis drugs. Maar dit gaat ten koste van die delen van de economie die wel nog gezond zijn. Verlieslatende bedrijven worden in de lucht gehouden met overheidsgeld, en gezonde bedrijven krijgen het nog moeilijker om het hoofd boven water te houden. Niet enkel is er oneerlijke concurrentie doordat voor grotere bedrijven de factor kapitaal belangrijker is, en een nieuwe kapitaalsinjectie hen dus relatief goedkoper maakt dan de kleinere. Het zijn ook zij die vaak hogere lonen moeten uitbetalen om hun werknemers niet te verliezen aan “Groups” en conglomeraten. Arbeid wordt artificieel ondergewaardeerd. De autoproductie neemt een vlucht, de horeca gaat kapot.

Met elke nieuwe kapitaalsinjectie die dus zagezegd het probleem gaat oplossen wordt de productiestructuur nog meer vervormd dan ze al was. Dat maakt dat de

kiem van een volgende, nog zwaardere crisis, dus al in het herstelbeleid zelf zit. In 2008 heeft men “uitzonderlijke en eenmalige” maatregelen genomen, waarna alles terug back on track zou verlopen. Maar ook nu nog (2011) worden bailouts gegeven, worden banken geherkapitaliseerd en worden bedrijfsobligaties van verlieslatende bedrijven opgekocht. De economie is er echter niet beter aan toe, integendeel.

Door het artificieel duurder maken van arbeid vernietigt men steeds meer jobs die wél nog gezond zijn. Daardoor is een nieuw rondje geldinjectie nodig. Even lijkt het weer goed te gaan. De drugsverslaafde beleeft een nog hogere high, maar het afkicken zal des te zwaarder worden. De economie is echter verslaafd aan goedkoop geld, en produceert niet meer. Ondertussen heeft men voor deze kapitaalsinjecties geld geleend, en die schuld bovendien gemonetariseerd (zie volgend stukje). Op een gegeven punt leidt dit tot de vraag wat eerst zal omvallen: de economie die topzwaar geworden is, of de munt die volledig ontwaard is.

Het verband tussen rente, inflatie en schuld

Wat het verband is tussen de waarde van een munt, de rente van een land, en de staatsschuld, wordt in de pers niet vaak vermeld. Maar eigenlijk is de logica eenvoudig. De bedrijven in moeilijkheden krijgen overheidssteun. Die overheidssteun wordt gefinancierd door het uitgeven van staatsobligaties. Die staatsobligaties worden opgekocht door de centrale bank. Het geld waarmee die opgekocht worden, wordt bijgedrukt. Zo simpel is het.

Een illustratie. Toen AIG, de grootste Amerikaanse verzekeraar in september 2008 in problemen kwam pompte de overheid er 85 miljard dollar in. Het geld om AIG te redden kwam echter niet uit belastingen, maar uit VERS GEDRUKT GELD.

Laat dit even bezinken. Het is een moment van totaal ongelof voor de meeste mensen. “Zoiets mag toch niet?”. Inderdaad. Mocht u als individu zomaar geld bijdrukken, dan zou men u een valsemunter noemen, die op kap van iedereen waarde ontnemt aan het geldsysteem om zijn eigen behoeften te financieren. Als de overheid dit doet, noemt ze het “monetair beleid”.

Dit is een moment waarop uw Glaubensunwilligheid zijn psychologische werk doet. Wie geconfronteerd wordt met het feit dat het geld dat in Griekenland gestopt wordt, geen belastinggeld is, maar VERS GEDRUKT GELD, beleeft een psychologische schok. Dit kan toch niet waar zijn? Jawel, het is wel waar. Maar de leugen is zo groot dat u hem niet ziet. Overheden “halen geld op” door staatsobligaties uit te schrijven. De centrale bank koopt die op met vers gedrukt geld. En de burger betaalt deze schuld, die uit het niets gecreëerd is, met zijn

belastingsgeld terug. Het is zo danig eenvoudig dat het haast niet te geloven is. Maar het is een feit dat geld niets meer en niets minder dan schuld is. Mocht iedereen zijn schuld aan iedereen terugbetalen, dan zou men merken dat het geld geen andere onderliggende waarde heeft, dan de schuld die overheden in naam van hun burgers aangegaan zijn. Dit is de hele Ponzi-scheme dat zich nu aan het afwickelen is. Neem uw tijd om dit te verwerken.

Iedereen heeft schulden

Is het u nog niet opgevallen hoe iederéén schulden heeft? Niet enkel de overheden of de banken, maar ook de bedrijven en de consumenten. Iedereen heeft schulden aan elkaar. Kan iedereen dan niet gewoon sparen en voor zijn eigen zaken betalen? Waarom moet iedereen lenen? Antwoord: omdat cash aanhouden afgestraft wordt.

Als de staat een lening aangaat om bedrijven te “redden”, dan is het effect dubbel: beide op de rente, en op de inflatie. Niet enkel zorgt de verhoogde schuldgraad van de overheden er immers voor dat men in de toekomst steeds duurder moet gaan lenen, het geld dat geleend wordt, bestond daarvoor in feite niet, en lengt dus de geldhoeveelheid aan.

De cirkel is vicieus. Door het injecteren van dit verse geld, geraakt de productiestructuur van de economie nog meer vervormd, en komen nog meer bedrijven in de problemen. Dit verzwakt de fiscale draagkracht van een economie, waardoor de overheid minder inkomsten krijgt, en nog meer moet gaan lenen. Een schuldberg stapelt zich op.

De belastingen moeten worden verhoogd, de winstmarges worden kleiner, en de bedrijven moeten zelf beginnen lenen. Terwijl het vroeger heel gewoon was dat een bedrijfsleider zijn winst opspaarde in cash en daarmee investeringen deed, wordt cash vandaag afgestraft: door inflatie is het goedkoper om zichzelf in schulden te steken dan om te sparen. Wie nu investeringen doet, doet dat met schuld, niet met eigendom.

Vandaar dat iedereen schulden lijkt te hebben, niet enkel overheden, maar ook bedrijven en particulieren. De enigen die profiteren van deze situatie zijn zij die de schuld uitschrijven. Nu is er er niets tegen mensen die gespaard hebben en die hun kapitaal willen uitlenen tegen rente. Maar er is wel iets tegen crediteuren die een wettelijk privilege krijgen om andersmans kapitaal meerdere keren uit te lenen. Zo kan men niet enkel meer mensen tot schuldenaar maken dan men zelf kapitaal heeft, bovendien is het frauduleus om aan iedereen te beloven dat het geld ten allen tijde nog kan opgehaald worden, terwijl dat niet zo is.

Een onmogelijke keuze

Dat het te laat is om dit monetair systeem te redden, lijken maar weinig mensen door te hebben. Dat de situatie uitzichtloos is, wordt duidelijk als we kijken naar de onmogelijke keuze waar politici voor staan, en die zij met man en macht proberen te ontkennen. Enerzijds wil men de euro redden (de installatie van de European Financial Stability Facility, Luxemburg, 9 mei 2010), en anderzijds tegelijk ook de economie (het opkopen van staatspapier door de ECB, Trichet, mei 2011).

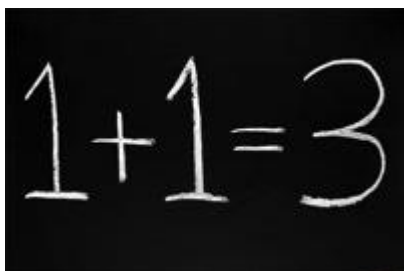
Dit is echter een onmogelijke keuze, aangezien het ene het andere uitsluit: wil men de economie redden, dan zal men de munt doen crashen. En wil men de munt redden, dan crasht de economie.

Dat is eenvoudig te beredeneren. Het "redden" van een economie (dit is: het toedienen van drugs wanneer de patient dreigt ontwenningsverschijnselen te vertonen) gebeurt tot nader order nog steeds door de injectie van vers gedrukt geld. Deze omschrijving is natuurlijk wat plastisch, en er zijn wel wat tussenstappen (meerbepaald: de overheid geeft een obligatie uit, de ECB koopt deze op met vers gecreëerd geld, en de overheid besteedt dan dat geld dan aan zijn eigen nationale economie), maar de essentie blijft dezelfde: men lengt de monetaire melk wat aan en met elke bijgedrukte euro ontwaarden de euro's die al bestaan.

Het "redden" van een munt (dit is: het niet langer bijdrukken van geld, zodat de melk niet verwatert) betekent dat de overheid zijn buitenparlementaire bron van financiering (inflation is taxation WITHOUT representation) verliest, en dus de economie niet meer kan stimuleren. Dit betekent concreet dat de bedrijven die men daarvoor nog draaiende wist te houden met subsidies (het opkopen van hun bedrijfsobligaties met het vers opgehaalde geld) nu afgesneden worden van die inkomstenbron, en op de fles gaan. Als er geen geld meer bijgedrukt wordt gaat de economie in een diepe recessie.

De crash is zeker

Hoe men het dus ook draait of keert: er komt een crash. Dat is een *mathematische* zekerheid. De vraag is alleen wat men eerst gaat laten crashen: de munt, en dan de economie? Of eerst de economie, en dan de munt? Er is geen middle road, geen alternatief, geen uitweg, geen ontkomen aan. Hoeveel retoriek en mooie praatjes men ook wil verkopen: de fouten zijn in

het verleden al gemaakt, en toen men de kans had om het roer om te gooien (België: 1999) heeft men in de boosheid volhard. Elke studie over pensioenen, het bedwingen van de overheidsschuld of het saneren van de sociale zekerheid zijn nu vijgen na pasen. Het instorten van de overheidsfinanciën is nu nog slechts een kwestie van tijd.

**I'M FROM THE
GOVERNMENT,
I'M HERE
TO HELP**

Wat we bij Goldonomic verwachten is dat de politiek nu heel ongezellige vormen gaat aannemen. Een zondebok moet immers gevonden worden. De "speculanten", de "kapitalisten", ja zelfs de mensen die gewoon winst uit bedrijvigheid maken zullen het moeten ontgelden.

De volstrekt foutieve en talloze keren weerlegde arbeidswaardetheorie van Marx zal weer van stal gehaald worden. Die theorie is namelijk nodig om vol te kunnen houden dat werkgevers uitbuiters zijn, en de arbeid van hun werknemers eigenlijk stelen. Academici, in ons publiek onderwijs de hogepriesters van de seculiere godsdienst die socialisme heet, zullen aanrukken om ons uit te leggen dat de overheid meer macht moet krijgen om de economie recht te trekken.

De exploitatietheorie van Marx is een zeer belangrijke politieke theorie omdat het de overheid toelaat de verantwoordelijkheid voor het eigen falen van zich af te schuiven. In zo'n scenario kan de overheid zich immers opwerpen als de beschermer van de burger tegen die harteloze vrije markt. Terwijl hetgeen eraan zit te komen de rekening is van jarenlang onverantwoord economisch beleid, kortetermijnbelangen en struisvogelpolitiek, zal men "het kapitalistisch systeem" verantwoordelijk stellen. De overheid zal steeds meer "maatregelen" nemen om de burgers te beschermen, en wie dit Gratis Dossier niet gelezen heeft, zal dit nog toejuichen ook. Stalin had het zelf niet beter kunnen bedenken.

Bescherm uzelf

Er komen dus **ZEER** ongezellige tijden aan. Niet enkel zullen onze burgerlijke vrijheden enorm beknot worden (onlangs nam het parlement nog het wetsvoorstel op de [Bijzondere Inspectie Methoden](#) aan), ook zullen er echte tekorten zijn aan voedsel, water, energie, en dit in beide gevallen.

Als de munt crasht, dan zullen heel wat winkelrekken leeg komen te staan omdat men op dat moment alles opkoopt wat men kan om zo snel mogelijk uit waardeloos wordend geld te vluchten. Dit gaat snel. Als mensen zich plots bewust worden van de hyperinflatie die nu bezig is, dan kun je chaos verwachten. Mensen zullen duwen en trekken in de supermarkten, op straat zullen gevechten beginnen ontstaan over benzine, en de prijs van de Lower Order Consumer Goods zo duur worden dat een normaal gezin meer dan de helft van zijn inkomen zal moeten besteden aan louter voeding en drinkbaar water.

Als de economie crasht is het fenomeen net hetzelfde. Plots zullen heel wat bedrijven over de kop gaan, en zullen nog meer mensen hun werk verliezen. Niemand zal nog geld hebben voor dat dure gsm-abonnement, en wat meer is: telecommunicatie, technologie en de diensteneconomie zullen terugvallen tot op hun prehistorisch minimum. Het zijn Higher Order Capital Goods, en dat is waar de crisis altijd eerst begint.

Ongeacht het feit of de economie wel of niet crasht, zullen dus heel wat winkelrekken leeg komen te staan. Dit een ZEKERHEID. Ook dat moet u even verwerken.

Verder mogen er ook veel meer betogingen (geordend) en regelrechte manifestaties (ongeordend) worden verwacht. Vooral in de grootsteden, die via een jarenlange kom-er-bij-politiek sowieso al geplaagd worden door etnische spanningen, verwachten wij een groeiende sociale onrust, wat gepaard zal gaan met geweld. Denk aan oproerpolitie, traangas, oncontroleerbare wijken, brandende auto's. Hier wordt uw Glaubensunwilligheid op de proef gesteld: u zit vredig achter uw pc, en u denkt dat dit nog ver weg is. Welnu: dat is niet zo. Het is aan het gebeuren as we speak.

De opstanden in het Midden-Oosten zijn er bijvoorbeeld niet zomaar gekomen. Al jaren worden de mensen daar onderdrukt. Waarom komen zij plots nu in actie? Eenvoudig. Het is een gulden stelregel dat wanneer mensen meer dan een derde van hun inkomen aan voedsel moeten besteden, ze in een acute staat van paniek komen.

Alle berichtgeving over de Arabische Lente is dan ook hopeloos naïef: dit gaat helemaal niet over democratie (dat concept veronderstelt een filosofie van individuele rechten, en die heeft men daar niet), maar over honger. In Egypte zijn de voedselprijzen op korte termijn enorm gestegen. Dat en niets anders heeft de opstanden veroorzaakt.

Aangezien commodities (waaronder ook graan) over de hele wereld verhandeld worden, en dus in de wereldreservemunt uitgedrukt worden, ervaren deze grondstoffen de onmiddellijke effecten van de inflatie van de Fed. Met enige zin voor cynisme kan men dus Ben Bernanke de leider van de opstanden in Caïro noemen.

Er is geen enkele hoop

Neem het van ons aan: er is geen enkele uitweg uit deze crisis. En ze zal zich voltrekken met een kracht die van 2008 een walk in the park maakt. Wat wij meemaken is niet de ineenstorting van één economietje, maar van de leugen die op 15 augustus 1971 begonnen is.

Mocht Europa namelijk de enige economie in de wereld zijn waar geïnflateerd wordt, dan zou men nog een sprankeltje hoop kunnen ontwaren om zonder kleerscheuren uit deze crisis te komen. Maar zelfs dat is niet zo: er is een regelrechte valuta-oorlog aan de gang waarbij de verschillende economische supermogendheden een race naar de bottom voeren in het devalueren/inflateren van hun munt. Inflateren bezorgt de overheid niet alleen opnieuw cash, het zwingelt de export aan. Of dat denkt men toch.

De argumenten zijn bekend. Wie kan kiezen tussen een televisie die 100 dollar kost of één die 100 yuan kost, zijn rekening snel gemaakt heeft. (1 USD = 6.475 CNY). Maar dat zijn enkel effecten op de korte termijn. Op de langere termijn is een dergelijke politiek zelfs nefast. De tijdelijke goedkopere import (tot de andere landen zelf hun munt weer gedevalueerd hebben) creëert geen enkele economische meerwaarde, integendeel, men soupeert gewoon het kapitaal van een economie op. Wat men in de boeken van de exportbedrijven inschrijft is niet winst, maar de som van de verloren koopkracht van elke burger die door de overheid beroofd is.

Centrale bankiers doen geheimzinnig over de relatie tussen devaluatie en inflatie, maar er is absoluut geen verschil tussen die twee begrippen, behalve dan het perspectief: devalueren is het ontwaarden van een munt in verhouding tot een andere munt. Maar het blijft nog steeds ontwaarden. Punt aan de lijn.

De reden dus dat de Chinese televisie goedkoper is, is niet omdat men daar zijn productieprocessen efficiënter heeft gemaakt (en dus economische meerwaarde heeft gecreëerd) maar wel omdat men de Chinese geldvoorraad aangelengd heeft. Het zijn echter de burgers van het devaluerende/inflaterende land die het gelag betalen. **Een gedevalueerde munt is een exportsubsidie van de armsten aan de rijksten via buitendemocratische financiering: inflatie.**

Laat u niet misleiden door de Chinese Draak. Een groot stuk van de Chinese economie is gebouwd op net dezelfde truiken als men in het Westen gebruikt. Aangezien de Yuan aan de dollar gekoppeld is, kun je er donder op zeggen dat voor elke dollar die Ben Bernanke bijdrukt, [Zhou Xiaochuan](#) er minstens zes Yuan bijdrukt. De hele wereld zit in een inflatoire droom. Die bel moet barsten. De vraag is waar. Het antwoord is: de dollar.

De dollar is dood. Wie begraaft hem?

Er is een tijd geweest waarin de dollar "as good as gold" was. Dat was ook het voornaamste argument geweest om het Bretton Woods-systeem van de goudWISSELstandaard op de dollar te bouwen. Men zou 44 munten (toen zowat de hele economische wereld van betekenis) linken aan de dollar, en die dollar aan goud. Na de Eerste Wereldoorlog zat de VS op een berg goud, en dus zou de dollar zeker de stabiliteit geven die nodig was in het internationale betalingsverkeer. En een tijdlang

was dat ook zo.

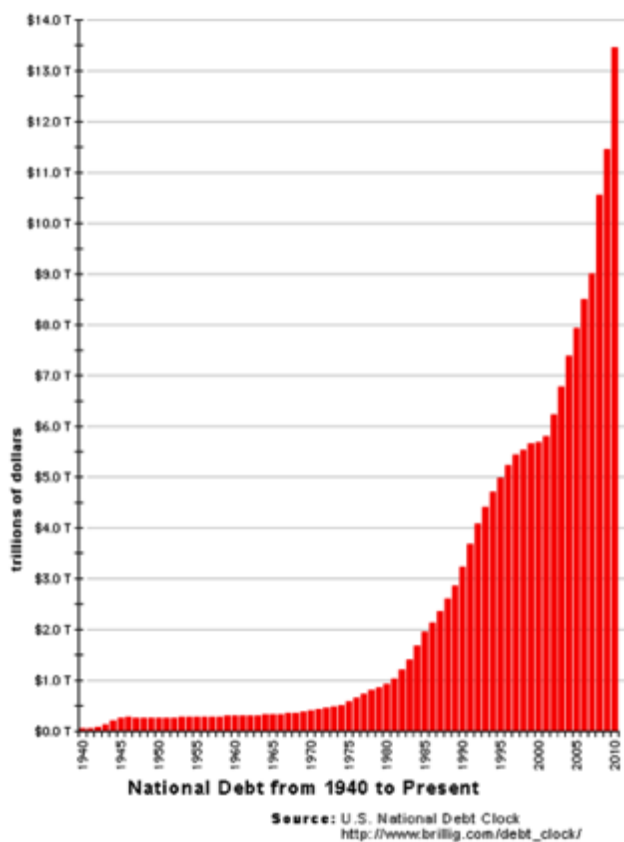
Maar. Wie macht heeft, misbruikt die. Macht corrumpeert, en absolute macht corrumpeert absoluut. En in monetaire termen betekent het centraal stellen van je eigen munt als spil van het economisch wereldgebeuren een ENORME macht. Alle oliecontracten, graancontracten, alles wat tussen twee of meer naties verhandeld wordt, wordt in dollar afgerekend. Dit geeft je munt een ongekende premie op zijn normale waarde. En het is die premie die verleidelijk wordt om te gaan uitputten voor eigen kortzichtig politiek gewin. Dat hebben de Amerikanen jarenlang kunnen doen, maar nu is dat spel uit. Terwijl Amerikaanse toeristen vroeger zelfs nooit hun dollars moesten omwisselen, en van Blankenberge tot Timboektoe gewoon in hun eigen munt konden betalen, wil men nu zelfs in buurland [Mexico](#) geen dollars meer aanvaarden.

Dat komt omdat de VS gedurende meer dan **vijfenzestig** jaar (sinds 1944) de dollar geïnfleerd heeft op de rug van de wereld. Mocht die inflatie enkel in het binnenland uitgevoerd geweest zijn, dan zou dat nooit vijfenzestig jaar lang kunnen duren hebben. Maar doordat de dollar de wereldmunt was, kreeg de leugen respijt. Wie plast in een aquarium verkleurt het

water. Wie plast in de zee zal de vervuiling lang kunnen ontkennen. Dit is misschien een plastisch voorbeeld, maar daar komt het op neer. De dollar was de zee. Maar nu is ook die compleet vervuild. De dollar is een dead man walking.

De cijfers

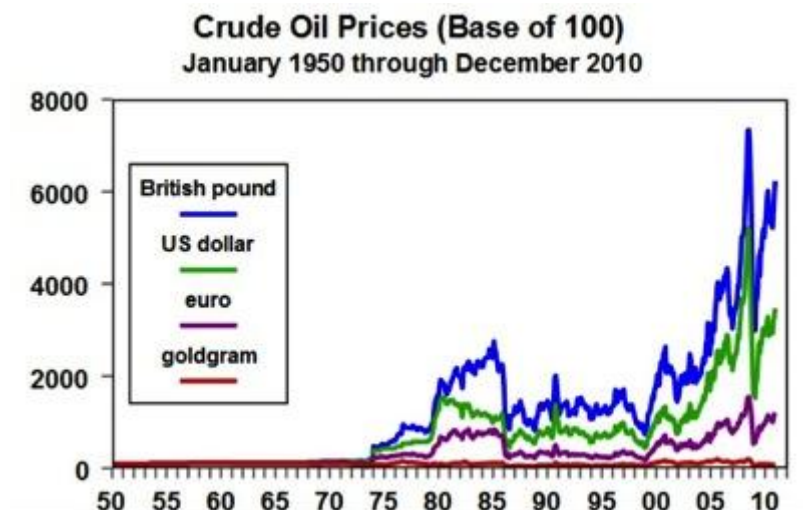

Als één beeld meer zegt dan duizend woorden, bekijk dan deze grafiek even. Ze drukt de groei van de staatsschuld van de VS uit van 1940 tot 2010. Ziet u hoe vanaf 1971 de staatsschuld exponentieel groeit? Ziet u hoe het vertragen van het beleid van monetaire injecties in de economie in 2001 geleid heeft tot de dotcom-crisis? Hoe daarna alle registers buiten proportie opengetrokken zijn om de economie te stimuleren? En hoe in 2010 alleen al de staatsschuld van de VS met meer dan **1 TRILJOEN** gegroeid is? Ziet u dat? Dan weet u dat het nu niet lang meer duurt voor de dollar valt.

Dat ook de andere landen dit doorhebben is een feit. Op 6 oktober 2009 (na de gigantische bail-outs uit het [Paulson-Plan](#)) bericht niemand minder dan [Robert Fisk](#) dat Frankrijk, China, Japan, Rusland en de CCASG (dit is een samenwerkingsverband van de zes golfstaten Bahrein, Qatar, Koeweit, Oman, Saoedi-Arabië en de Verenigde Arabische Emiraten) een geheime meeting gehad hebben met als centrale vraag: "[Wat na de dollar?](#)"

Het is overigens geen geheim dat het merendeel van de 12 OPEC-landen al jaren weg wil uit de dollar. Dit [oliekartel](#), vaak verweten de oliemarkt te willen monopoliseren, werd opgericht in Bagdad in 1960, oorspronkelijk enkel als belangenvereniging, maar na de Jom Kippoer-oorlog ook met een anti-

Amerikaanse inslag. Sinds Nixon immers de band tussen papier en goud doorgeknipt had, stond er geen limiet meer op het bijdrukken van dollars. Terwijl de VS dus de staat Israël steunde met vers gedrukt geld, kregen de olieproducerende landen in reële termen steeds minder voor hun olie.

De olieprijs stijgt dus niet, het is de dollar die daalt. Als we de grafiek bekijken voor olie, uitgedrukt in goud, dan zien we dat de prijs voor olie al die jaren constant is gebleven **en zelf marginaal daalde**. Wat de OPEC dus deed was het bijstellen van de prijs van hun olie: voor elke dollar die de Fed bijdruckte, zakte de waarde van hun contracten. Eigenlijk kwam dit neer op wereldwijde diefstal. Dit verklaart waarom tot op vandaag zowel Israël als de VS een doorn in het oog zijn van elk Arabisch land, los van het rauwe antisemitisme en antikapitalisme dat sowieso al heerst in dergelijke dogmatische en collectivistische samenlevingen.

Het militair-industrieel complex

De VS is militair aanwezig in maar liefst 150 landen over heel de wereld, en heeft een jaarlijks gemiddelde van 250 000 troepen in actieve dienst. Waar de VS aan ten prooi gevallen is, is datgene wat elk imperium op termijn naar zijn einde leidt: een stand leger en centraal bankieren. Die twee factoren versterken elkaar als Bonnie & Clyde. De sleutel is

steeds de inflatie van de onderliggende waarden, zowel in de samenleving als in de economie.

Zolang de VS de wereldreservemunt in handen heeft, kan het inflateren op de rug van de wereld. Diegenen die daar het meest van afzien zijn natuurlijk de landen die dure grondstoffen verplicht moeten verhandelen in dollars. Om de wereldreservemunt in handen te houden is dus ook militaire macht nodig over diegenen die de munt zouden willen omverwerpen. En die militaire macht wordt dan weer gefinancierd met dollars die vanuit die uitbuiting gewonnen worden.

De Federal Reserve, die het monopolie op geldcreatie heeft, en het Pentagon, dat het monopolie op geweld heeft, zijn een perfecte siamese tweeling. Zo ging de oorlog in Irak niet om de olie, maar om de dollar. Toen Saddam Hoessein eind 2000 verklaarde niet langer zijn olie in dollars, maar in euro's te willen verkopen, duurde het nog geen jaar voor hij verwijderd werd van de macht. En dit nadat de

VS jarenlang openlijk zijn dictatuur [gesteund](#) had. **Tienduizenden jonge Amerikaanse mannen zijn al gestorven in oorlogen die gingen over het behoud van de dollar als wereldhegemonie.** Niet voor de Amerikaanse waarden van vrijheid, maar voor de perversie daarvan.

De dollar, olie, en het leger vormen een perfecte gevarendriehoek waar zelfs [JFK](#) voor gewaarschuwd had. Zolang de Fed de Amerikaanse overheid kan laten meetekenen voor de obligaties die zij financiert, is zij zeker dat de Amerikaanse bevolking in schuld gehouden wordt via belastingen. En zolang het Pentagon zeker is dat het zijn budgetten krijgt, is zij zeker dat het iedereen angst kan blijven inboezemen die er ook nog maar aan denkt om de dollar te verlaten.

Wie dacht dat de interventie van de VS in Libië ging om menslievende motieven, zal beter begrijpen waar het echt om draait, als men weet dat Kadaffi dé proponent was van invoering van [Gouden Dinar](#) als eenheidsmunt voor de verhandeling van olie. Iran dan? Sinds 2008 heeft Iran zijn oliebeurs verplaatst van Teheran, dat aan internationale handelovereenkomsten gebonden is, [naar het eiland Kish](#) in de Perzische Golf, dat een vrijhandelszone is. Sinds 11 januari 2008 wordt daar olie in goud, roebel en euro verhandeld. Niet langer in dollar.

De hele hetze rond Iran - die nu omwille van Libië een beetje gaan liggen is, maar terugkomt - gaat dus over het feit dat de dollar die op 15 augustus 1971 afgesneden werd van zijn officieel onderpand, goud, nu ook dreigt afgesneden te worden van zijn officieus onderpand, olie. Wie dollars in excès had, kon die steeds kwijt door olie aan te kopen. De strategische oliereserves van China bijvoorbeeld, zijn een natuurlijke manier om dollars te dumpen. Olie kan men steeds gebruiken, dit behoudt zijn waarde. Als olie binnenkort niet meer in dollar verhandeld wordt, dan stort heel het militair-industrieel complex dat de VS uitzuigt, in elkaar. De oorlogen die we nu zien zijn dus dollaroorlogen.

The point of no return

Als een vliegtuig een transatlantische vlucht maakt, heeft het een bepaalde maximum hoeveelheid brandstof aan boord. Tijdens de vlucht komt het toestel voorbij een Point of No Return: vanaf dit punt kan het toestel niet meer terug naar zijn vertrekbasis en MOET het noodgedwongen doervliegen tot aan zijn bestemming. Anders crasht het tengevolge van een tekort aan brandstof.

Hetzelfde gebeurt met de Amerikaanse schuld. Die heeft in de laatste jaren zo'n vlucht genomen, dat ze **NOOIT** meer kan afbetaald worden. Net als het vliegtuig kan het niet meer terug naar een schuldenvrije positie, en heeft het maar één optie meer: doervliegen tot de brandstof op is, en dan een noodlanding proberen te maken. Maar met een motor (economie) zonder brandstof (fiscaliteit) is dat héél moeilijk.

Amerika leent al lang niet meer om productieve investeringen te doen, maar om zijn verlieslatende bedrijven te ondersteunen, noch om allerlei failliete overheidsprogramma's (Medicare, Medicaid) te voorzien van liquiditeiten. De Amerikaanse staatsschuld bedraagt [vandaag](#) al 14 438 miljard Dollar.

En ELKE DAG komt daar 4 miljard dollar bij.

Laat dat cijfer even bezinken: 4 miljard dollar per dag. Dat is 1460 miljard dollar per jaar schuld erbij! Het bedrag dat men dit jaar dus leent is al meer dan tien procent van de totale schuld!!!

Hoe precair de toestand is wordt duidelijk wanneer we één van de laatste rapporten van de Treasury erop naslaan. Op [pagina 13](#) vinden we dat van die staatsschuld in de komende vier jaar meer dan één derde opnieuw moet worden afgelost, 5180 miljard dollar om exact te zijn. Maar dat geld is er niet! In de komende vier jaar moet EN die 5180 miljard dollar afgelost worden én 1460 miljard dollar PER JAAR, gewoon om de boel draaiende te houden. Volgens onze berekeningen heeft de VS in de komende vier jaar dus meer dan 11 000 miljard dollar nodig, of bijna de volledige staatsschuld die het nu al heeft! Dit is onmogelijk.

We are born naked, wet and hungry. Then things get worse.

De enige Marx die wij lijsten, is Groucho Marx. Met een kwinkslag vertelt hij vaak de waarheid. Want heeft al dat gestimuleer in de economie nu eigenlijk iets opgeleverd? Helemaal niet. Na 28 maanden monetaire stimulus, zijn er nu zelfs

1,9 miljoen jobs [MINDER](#) in de States. Dat is niet verwonderlijk. Eerder legden we al uit hoe de verstoring van de kapitaalmarkt ertoe leidt dat jobs ontstaan in sectoren die producten op de markt brengen waar eigenlijk geen vraag naar is (doordat de spaarquote niet verhoogd is) en dit TEN KOSTE van jobs die verdwijnen in sectoren die producten op de markt brengen waar heel veel vraag naar is. Terwijl de Amerikaanse economie dus snakt naar wat adem in de sectoren van de Lower Order Consumer Goods, produceert het peperdure Higher Order Capital Goods waar niemand nog geld voor heeft, en die niemand dus wil. Economische luchtkastelen.

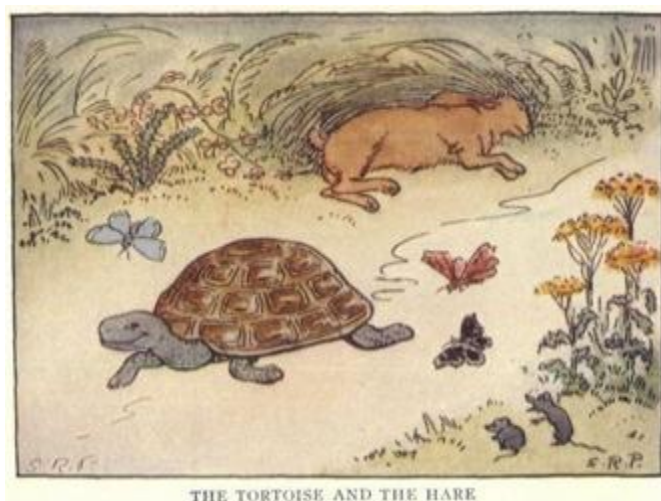

Dit is de Estelle Maersk, het grootste containerschip ter wereld, hier gefotografeerd tijdens haar maiden trip op 27 november 2006. Het schip transporteert goederen in vier weken van China naar Amerika, waaronder zowat alles wat in Wall Mart, Target, Pets Mart,... verkocht wordt. Het vervoert 11 000 TEU containers en elf kranen, die

het schip in minder dan twee uur kunnen lossen. Pittig detail: dit schip vaart telkens léég terug naar China.

En ondertussen groeit de schuld van Amerika alleen maar verder aan, zowel public als private. In december 2010 leefden maar liefst 44 miljoen Amerikanen van voedselbonnen. Dat is meer dan 14 procent van de Amerikaanse bevolking.

De schildpad en de haas

De haas en de schildpad is een fabel van Aesopus over de wedstrijd tussen de haas en de schildpad. Het is een moraliserend verhaaltje dat kinderen leert om standvastig en met volgehouden inspanning door te werken, liever dan wisselvallig alles snel snel te willen doen, om daarna de luiwammes uit te hangen. De Amerikaanse politici hebben geprobeerd om haas te spelen

en met gigantische kapitaalinjecties de economie op te drijven en aan te zwengelen, maar dit heeft niets uitgehaald. De schuld heeft zich echter traag maar gestaag opgebouwd, en de snelheid van die schildpad neemt met de dag toe.

De VS heeft 200 jaar nodig gehad om een schuld van 10 triljard op te bouwen. Obama heeft iets meer dan 2 jaar nodig gehad om daarvan 14,5 triljard te maken. Niet dat Obama daar zelf iets kon aan doen, want het point of no return was al lang voor hem gepasseerd. Maar toch. In december 2010 stond de Amerikaanse staatsschuld nog op 13,5 triljard. [Op 16 mei 2011](#) werd het door het Amerikaanse congres vastgestelde schuldplafond van 14,3 triljard al overschreden. Op nog geen vijf maanden tijd had de VS er dus 0,7 triljard schuld bij.

Vandaag, iets meer dan een maand later, staat de teller al op 14,4 triljard. 0,1 triljard op één maand. De schuld groeit nu dus exponentieel. Dat komt natuurlijk omdat het marginaal effect van elke bijkomende gecreëerde dollar exponentieel afneemt. Er moeten met andere woorden steeds meer dollars gedrukt worden om hetzelfde effect te bekomen. Hoe lang kan dit nog doorgaan?

Dit is een grafiek van de buitenlandse houders van Amerikaanse schuld. De grootste koper van Amerikaanse schuld is China. Met [1,1 triljard](#) zijn zij de onbetwiste wereldleider. Vlak na hen komt Japan, met iets meer dan [0,9 triljard](#). Gaan zij de benodigde 11 triljard euro in de komende jaren financieren?

Integendeel. China is in november 2009 al gestopt met het aankopen van Amerikaanse schuld. In de eerste zeven maanden van 2010 kocht China zelfs [geen](#) Amerikaans schuldpapier meer en nu is het land zelfs netto-verkoper van Amerikaans schuldpapier à rato van 7 miljard per maand. Dat is natuurlijk peanuts in vergelijking met de bedragen waar we over spreken. Maar zelfs een **vertraging** in de **groei** van de aankopen is al een probleem.

Japan van zijn kant koopt voorlopig wel nog, maar heeft daar door de kosten van hun [dubbele ramp](#) meer en meer moeite mee. En de derde schuldopkoper van de VS, het Verenigd Koninkrijk zit zelf diep in de penarie. Vermoed wordt wel dat

het VK heimelijk schuld opkoopt via een constructie op de [Caraïben](#). Hoeveel tegenstand zou Cameron immers niet ervaren als bekend zou worden dat het VK zichzelf nog dieper in de schulden steekt dan het al is? Blair loog al over de oorlog in Irak. De leugen gaat gewoon verder. Maar niet lang meer.

Het moneteriseren van de schuld

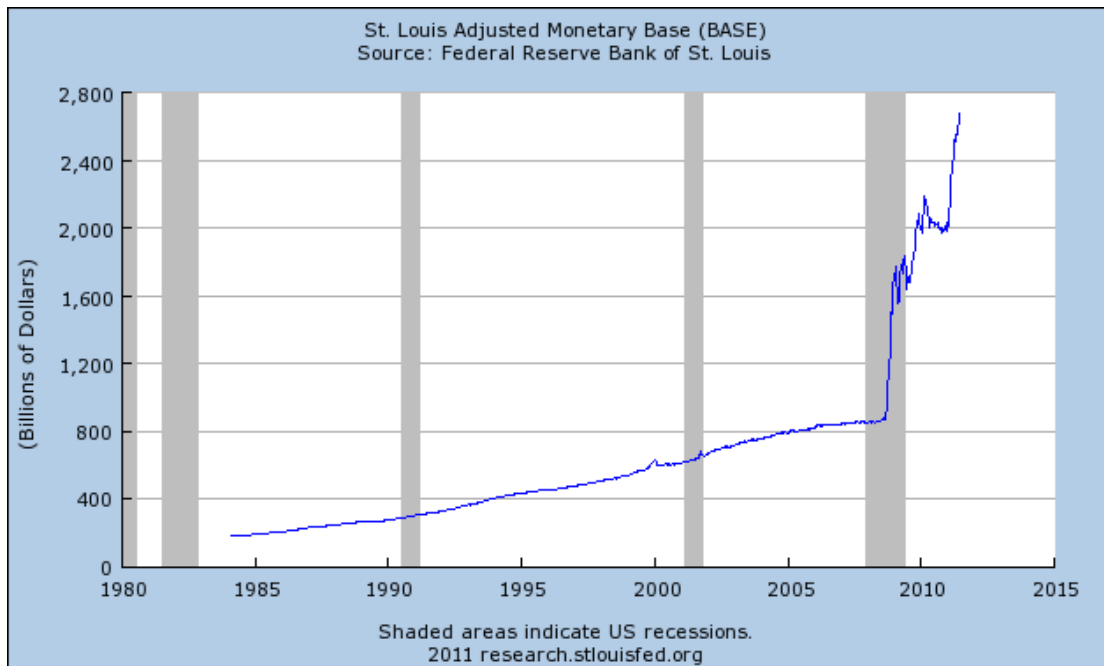
Als dus praktisch niemand nog Amerikaanse staatschuld wil opkopen, wie doet het dan wel nog? De Federal Reserve zelf! [Bill Gross](#), de CEO van PIMCO, het grootste investeringsfonds ter wereld, heeft berekend dat de Federal Reserve nu ongeveer zelf 70 % van de Amerikaanse overheidsschuld opkoopt. Nemen we even de aangroei van 4 miljard extra schuld per dag terug in gedachten, **dan is het veilig te stellen dat de Fed elke dag bijna 3 miljard dollar bijdrukt** om de Amerikaanse staatsobligaties op te kopen.

Terwijl Amerika vroeger nog het grootste stuk van zijn schuld kon verkopen aan het buitenland, wil niemand dit risico nog lopen. Zelfs binnenlandse investeerders niet. Volgens de Duitse econoom [Hans-Werner Sinn](#) is dat trouwens de reden waarom de VS voor het eerst in de geschiedenis er een probleem van maakt dat de Chinezen vasthouden aan de koppeling van de yuan met de dollar.

Zolang de Chinezen immers Amerikaans staatspapier kochten, moest de Fed de extra dollars om de schuld te financieren niet zelf bijdrukken, en bleef de inflatie in de VS beperkt. Nu de Chinezen echter geen Amerikaans staatspapier meer inkopen, maar grondstoffen - of erger nog: Amerikaanse bedrijven -, kunnen de Amerikanen niet anders meer dan hun schuld te moneteriseren op de rug van de burger. Daardoor vernietigt de dollar zichzelf in waarde.

Nou zou dat nadeel nog gecompenseerd kunnen worden indien de VS daardoor goedkoper kan exporteren, en tenminste nog een deel van die ontwaarding kan tegengaan. Maar de Chinezen laten de koppeling van de Yuan met de dollar maar met mondjesmaat los. De VS zit dus in de tang. Terwijl de dollar aan het crashen is, kan het land toch niet profiteren van grotere export.

Dit is een grafiek van M3, het cijfer dat de geldhoeveelheid in een bepaald land uitdrukt. Nogal een piekje, niet? De enige reden dat de mensen denken dat de dollar nog leeft, is omdat voorlopig niemand hem officieel heeft dood verklaard heeft. Terwijl men steeds bleef volhouden dat een lagerentepolitiek dé oplossing voor de crisis zou zijn, kan de dollar kan nu echter [op elk moment](#) omvallen. Er is maar een klein tikje meer nodig. Laat u niet verleiden door plotse rallies: die worden enkel veroorzaakt door dat een andere munt eventjes NOG zwakker is. Het is niet omdat de euro plots onder druk komt te staan, dat de dollar intrinsiek sterker wordt.

Noot: Bill Gross heeft niet enkel alle Amerikaans schuldpapier verkocht, hij is die nu zelfs aan het [shorten](#) ...

En Europa?

Sommigen zullen argumenteren dat we in dit dossier teveel de nadruk leggen op de dollar. Maar de dollar is tot nader order nog steeds de wereldreservemunt, en zowat elke centrale bank ter wereld houdt tussen de 20 en de 25 % van zijn reserves aan in dollar of dollar-gedeneerde instrumenten.

Als de dollar dus crasht, verdwijnt meteen minstens 20 % van hun vermogen uit hun balans. Dit is een financiële aderlating die geen enkele onderneming overleeft. Wil zo'n centrale bank namelijk overeind blijven, dan zal dit verlies gecompenseerd moeten worden door een

verkoop van minstens 20 % van de activa. En dit zal in één keer zoveel tegoeden op de markt brengen dat de prijzen zullen kelderen.

In Spanje en de USA bijvoorbeeld, heeft het bankensysteem enorm veel foreclosures in portefeuille. Dit zijn huizen die aangeslagen zijn, van mensen die hun lening niet meer konden afbetalen. Die huizen houdt men angstvallig in portefeuille, omdat een release van zo'n grote hoeveelheid vastgoed op de vrije markt de prijzen van huizen nog verder zou kelderen. De banken zijn dus virtueel rijk: zolang ze hun assets niet liquideren, kunnen ze volhouden dat de marktwaarde van die assets hoger is dan wat ze normaal zouden zijn.

Maar wanneer de dollar [crasht](#), dan moet de Spaanse Nationale Bank (onderdeel van het stelsel van Europese Centrale Banken) een stuk van zijn balans liquideren om de verliezen terug aan te zuiveren. Zelfs al zouden we aannemen dat dit ordelijk en zonder paniek gebeurt (wat hoogst onwaarschijnlijk is), dan nog zullen alle banken die aangesloten zijn op dit systeem (er zijn geen andere, ze zijn verplicht!) op hun beurt zelf ook assets (huizen, participaties, bedrijven) moeten liquideren om

aan de vraag van de Nationale Bank toe te komen. Op dat moment zal dus zowat alles te koop zijn, maar niemand zal geld hebben!!!

De Achillespees

De Achillespees van de euro is Griekenland. Wij voorspellen een drama in drie scenario's: een failliet, een bail-out of een expulsie. De politiek is voorspelbaar (bail-out) en het resultaat dus ook: hyperinflatie. U heeft het goed gelezen. Niet enkel de dollar is ten dode opgeschreven, de euro evenzeer. We zetten de drie scenario's even op een rijtje.

Scenario 1: Griekenland wordt failliet verklaard

De Eerste Minister verklaart dat de Griekse Staat niet langer kan voldoen aan zijn verplichtingen: de Sociale Zekerheid, de Gezondheidszorg en de Pensioenen zijn failliet, en vanaf nu zijn de burgers aangewezen op zichzelf. De ambtenaren worden ontslagen. Alleen een verzwakte politiedienst blijft over. Het land vervalt in anarchie en uiteindelijk burgeroorlog.

Omdat een grote som van de Griekse schuld door Duitse banken aangehouden wordt, en dan vooral Deutsche Bank, staat een Grieks failliet vrijwel zeker met een failliet van Deutsche Bank. Eens er een run op DB komt, een symbool van stabiliteit, is het heel waarschijnlijk dat de angst over heel Europa toeslaat en

overall bank runs zullen gebeuren. Trichet kondigt een verlofdag aan voor alle banken "tot een oplossing is uitgewerkt". Wat die oplossing mag zijn, kunnen we hier niet voorzien. Maar er zal zeker chaos zijn. Overheden zullen allerlei noodwetgevingen aannemen: een beperking van het geld dat per dag mag afgehaald worden, het bevriezen van alle banktegoeden, mogelijks zelfs herdefiniëren van de munt.

Scenario 2: Griekenland krijgt een tweede bail-out

Bail-outs geven is technisch niet moeilijk: tenslotte wordt al het geld daarvoor bijgedrukt. Of preciezer: de eurolanden geven een bedrag aan obligaties uit (die door de belastingbetalers van die landen zullen terugbetaald worden), de ECB koopt deze obligaties op met vers gedrukt geld, en dat geld wordt dan gebruikt om de Griekse obligaties te kopen.

Dit is een straatje zonder einde. Niet enkel zal de Griekse economie hierdoor even inefficiënt blijven, ook zal de inflatie zodanig toenemen dat de overkoepelende euro op een gegeven moment in hyperinflatie gaat. Men schopt het blikje gewoon verder in de goot, zonder fundamenteel iets te veranderen.

NOOT!!! Terwijl we dit rapport schrijven (19 juni 2011) raakt [bekend](#) dat Griekenland nog eens een bail-out van 85 miljard euro krijgt. Griekenland kreeg al eens 110 miljard. !!!

Scenario 3: Griekenland verlaat de euro

In dit scenario zou Griekenland een *Nieuwe Drachme* moeten uitgeven, die de facto minder waard zal zijn dan de euro, anders was er geen reden om uit de euro te stappen. Om ook maar enig effect te sorteren zou de Nieuwe Drachme de

helft minder waard moeten zijn dan de euro.

Dit betekent dat alle Griekse import meteen ook 50 % duurder wordt. En aangezien Griekenland quasi niets zelf produceert, zou dit een bijkomende diepe financiële aderlating van de bevolking betekenen. Griekenland zou zich binnen de kortste keren toch failliet moeten verklaren, omdat met het ineenstorten van haar economie, ook de fiscale capaciteit volledig weg zal zijn. Wat u hiernaast

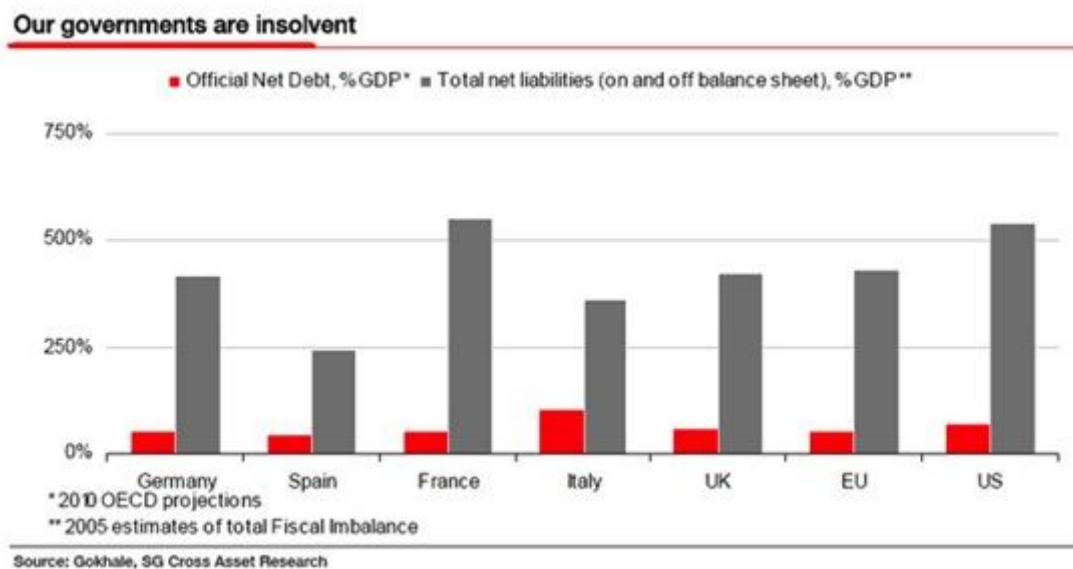
ziet is een spotprent van Nieuwe Drachme, gemaakt door Nouriel Roubini. Als u ons doemdenkers zou vinden, lees dan maar eens wat [hij](#) over de situatie zegt.

Wat er ook dus gebeurt: er is geen enkele manier waarop Griekenland, noch de ECB, noch het IMF, noch de EU dit probleem nog kan oplossen. Dit probleem is al ver voorbij een oplossing. Dit is doorvliegen tot de brandstof op is. Het enige wat politici dan nog kunnen doen is [liegen](#) over de crash. Liegen alsof het gedrukt staat, en tevergeefs blijven hopen dat er ondertussen een oplossing gevonden wordt. Maar die is er niet.

Dat én Griekenland failliet gaat, én de euro crasht, is een absolute zekerheid. Men kan proberen de kool en de geit te sparen. Maar ofwel laat je Griekenland failliet gaan, en sterkt je euro aan. Ofwel pomp je miljarden nieuwe euro's in Griekenland, en vernietig je dus de waarde van je munt. Wat vroeger enkel maar een politieke zekerheid was (een probleem is opgelost als men het voor zich heeft kunnen uitschuiven) is nu een mathematische zekerheid geworden. Ook Europa is verslaafd aan het goedkope geld, en is niet van plan om af te kicken. Printen dus maar!

Nergens hoop?

Neen. Tenminste niet als u op de overheid rekt. Een geaggregeerde grafiek van de totale Europese overheidsschuld vonden we niet meteen, maar eigenlijk hebben we nog een veel interessantere gevonden:

Op deze afbeelding ziet u in het rood de expliciete overheidsschuld, in het grijs de impliciete staatsschuld. Het verschil?

Expliciete staatsschuld is staatsschuld die ontegensprekelijk moet terugbetaald worden, tot de laatste euro. Dat komt omdat het geleend geld is, dat via obligaties is opgehaald in de kapitaalmarkt. Dit is schuld waar staten niet onderuit kunnen: ze staat vast op papier, de transactie is gemaakt

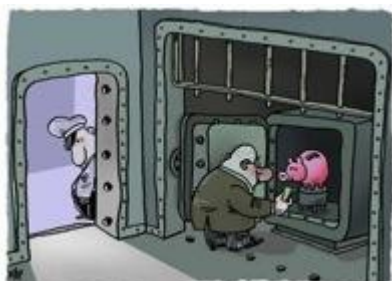
Impliciete staatsschuld echter, is staatsschuld die ontstaan is door de wildgroei van sociale rechten. Sinds de jaren zestig bijvoorbeeld, worden in België de periodes van ziekte en werkloosheid gelijk gesteld met gewerkte dagen in functie van de berekening van het pensioen.

Dat maakt dat wie tien jaar "aan den dop" zit, zijn pensioenrechten toch verder opbouwt, terwijl die in feite niets bijdraagt aan het systeem. Dit, en vele andere perversies die aan het systeem toegevoegd zijn, maken dat de liabilities (de verplichtingen in de toekomst) van de staat gigantisch zijn. Het plaatje is duidelijk: de overheidsschulden die steeds op TV komen zijn nog maar de minste van alle zorgen. Wie dus rekent op de overheid is reddeloos verloren.

Glaubensunwilligkeit

"Reddeloos verloren", "geen enkele hoop", "grote armoede". Het zijn geen opbeurende tussentitels. Het is zelfs psychologisch zwaar om dragen. Wij schrijven dit niet om interessant te doen, maar omdat het waar is. Alleen: de publieke psychologie is zo ingesteld geraakt op brood en spelen, dat men negatieve boodschappen liever uit zijn waarneming filtert. Daarom schrijven we ook dit Gratis Dossier. Om u te laten inzien hoe ernstig de toestand is.

We zijn er zeker van dat slechts een minderheid van de mensen dit verhaal zal willen geloven. Dat is nu eenmaal de menselijke psychologie. Maar we menen u hier feiten, cijfers en een links te hebben gepresenteerd, die u allemaal zelf kunt checken. **Wij vragen u expliciet ons NIET op ons woord te geloven.** Doe uw eigen huiswerk. Maar wij zijn ervan overtuigd dat als u daarmee klaar bent, u onze analyse deelt.

Wie niet kan geloven dat hyperinflatie er zit aan te komen en nog altijd meent dat zijn geld op de bank veilig is, denkt beter twee keer na. Als wij u zeggen dat de gemiddelde dekking van de euro twee procent is, en de banken dus 98 % van uw gedeponeerde spaargeld ook aan iemand anders uitgeleend hebben, gelooft u ons dan? Of laat u zich paaien door politici die zeggen dat er helemaal niets aan de hand is? Aan u de keuze. U bent een vrij mens.

Wie niet kan geloven dat geld in een kous aanhouden niets oplost, snapt niet dat het probleem niet is dat de banken geen geld hebben, maar wel dat ze het bijdrukken als u erom vraagt. Het maakt dus totaal niet uit of u uw fiatgeld chartaal, dan wel giraal aanhoudt. Zolang u uw fiatgeld niet omgezet hebt in echt geld, bent u een vogel voor de kat. Of zoals Voltaire het zei: "Papiergeld keert na verloop van tijd altijd terug naar zijn intrinsieke waarde die NUL is."

Wie niet kan geloven dat de aandelenmarkten enkel maar gegroeid zijn omdat er dag na dag vers gedrukt geld in gepompt is, snapt niet dat een economie niet groeit door lenen en consumeren, maar door sparen en produceren. Terwijl de economie het alsmäär slechter doet, deden de beurzen het alsmäär beter. Het verschil? Bijgedrukt geld.

Eens die overheid stopt met het drogeren van de kapitaalmarkt, dan schiet de rente omhoog, en kunnen bedrijven hun leningen niet meer aan diezelfde lage tarieven herfinancieren. Koop gerust Apple aan een koers van 15 keer de jaarwinst, ons niet gelaten. Hou wel rekening met abnormale hevige fluctuaties op de wereldbeurzen ...

Uw redding

Zowat elk bedrijf droomt ervan om zijn product te kunnen voorstellen als de redding voor wie het koopt. Maar bij ons is het echt zo. In de komende eurocrisis zullen fortuinen gemaakt of gekraakt worden. Het verschil is informatie. Want stel uzelf eens de vraag wie u nog gelooft? Onze politici? Onze media? Onze academici? Of een bedrijf dat u eerlijk zegt dat het winst maakt door mensen goeie informatie te bezorgen?

Wij zijn geen charlatans die u een mooi verhaaltje brengen. Onze klanten zijn zelfs dikwijls geschokkeerd omdat we hun levenslange aannames onderuithalen. Wij zeggen onze klanten dan ook niet wat ze willen horen, maar wat wij denken. U bent daarna vrij om te doen wat u wil met die informatie. Maar gelooft u ons als we zeggen dat zelfs onze betalende abonnees onze raad niet opvolgen? Een jaar later abonneren ze zich opnieuw en verwijten ze zichzelf zo eigenwijs te zijn geweest ...

Wij verwijten hen niets. Het effect van de Glaubensunwilligheid is heel sterk, ook voor de mensen die onze analyse al een tijdje volgen. We leven al meer dan veertig jaar in een monetaire leugen. Die mindset keer je niet op één twee drie om. **De grootste bedreiging voor uw spaargeld is daarom niet de aanstormde eurocrisis, maar uw eigen psychologie.** Zolang u gelooft dat het allemaal wel goedkomt, bent u een vogel voor de kat. Het komt niet meer goed.

Goldonomic biedt u iets aan wat zeer waardevol geworden is in onze tijd: **zekerheid**. Gebaseerd op de wetenschappelijke traditie van de **Oostenrijkse School**, verrijkt met **dertig jaar praktijkervaring** in de financiële wereld, en met neus voor **bullshit** weten wij hoe we u door deze eurocrisis kunnen leiden. Goldonomic biedt u individueel vermogensadvies van institutionele kwaliteit voor de luttele prijs van 400 euro. Eigenlijk vragen we veel te weinig.

Een jaarabonnement bij Goldonomic geeft u recht op:

- **Dagelijkse updates** met algemeen economische analyses in mensentaal
- **Bonusdossiers** die een bepaalde belegging tot op het bot uitspitten
- **Advies op maat** over uw persoonlijke financiële situatie
- **Market Alerts** wanneer u in en uit aandelen moet stappen
- **Technische analyse** met de nodige uitleg bij elk aandeel
- **Educatieve artikels** die u op school had moeten krijgen
- **Een warme, hoffelijke service** zoals dat vroeger heel gewoon was

[2. Jaarabonnement Goldonomic.be](#)

Abonneer je voor 12 maanden voor 400 € - Dit abonnement geeft je ENKEL toegang tot de Nederlandse Goldonomic.be site!

Price: \$575,00

ADD TO CART

Laat het allemaal eens bezinken. Verwerk de psychologische shock. Praat erover met vrienden en familie. Volg onze website. Lees onze gratis artikels. Neem uw tijd om uzelf te overtuigen. En als u er klaar voor bent, neem dan een abonnement bij Goldonomic. Alle informatie over het beschermen van uw spaargeld in tijden van crisis voor slechts **400 euro**? Waarschijnlijk de beste investering die u in jaren zal maken.

Een PRACHTIGE dag gewenst,

Brecht Arnaert
Hoofdredacteur
www.goldonomic.be

Francis Schutte
President **Goldonomic Ltd.**

Belangrijk!

Vanaf 1 september drukken wij onze abonnementsprijs niet langer meer uit in fiatgeld (euro's), maar in echt geld (goud). Eén jaar service kost bij ons dan [een halve Krugerrand](#). Die kost vandaag ~ 565,25 € en volgens de criticasters morgen veel minder. Werkelijk? Wij gaan de uitdaging aan. Daalt de goudprijs, dan daalt de waarde van ons abonnement. Wij geloven dit geen moment. Als dat geen vertrouwen is in onze analyse, dan weten we het niet meer. Hou onze [website](#) in het oog.

Prestaties 2010:

+ 25 % Conservatief Portfolio

+ 78 % Junior Portfolio

In 2010, een jaar met enorme economische turbulentie, slaagde goldonomic erin om 25 % winst te boeken met zijn conservatieve portefeuille. Dit is een portefeuille met aandelen die geselecteerd worden volgens de categorie van aandelen die in een welbepaalde fase van de economische cyclus geld opbrengen. Zo simpel is het. Maar dan moet men wel weten welke categorie, en hoe die te selecteren. Dit is bij uitstek de expertise van Goldonomic.

De Junior portfolio voldoet niet alleen aan die voorwaarde, maar ook aan enkele strenge selectiecriteria die maken dat de aandelselecties nog performanter zijn. Deze laatste modelportefeuille is echter niet voor mensen met een zwak hart: vaak komen hevige correcties voor. Maar omdat ze in de juiste asset class gekozen zijn, en technisch goed opgevolgd worden, kunt u er vanop aan dat deze aandelen winst zullen maken.

Voor 400 euro per jaar kunt u niet enkel de namen van de bewuste aandelen leren kennen, maar krijgt u ook dagelijks een update van de verschillende beleggingsinstrumenten die wij opvolgen. Als abonnee kunt u ook studiedossiers downloaden die een gewone sterveling niet te zien krijgt. En tenslotte is er ook **persoonlijk** investeringsadvies. Goldonomic is een **warm** bedrijf, met zorg voor de klanten. U kunt eender welke vraag stellen. Neem contact met ons op via info@goldonomic.be of via het telefoonnummer 0498/80 98 92. Wij staan elke avond van 18u tot 23u tot uw dienst.

Meer info op de pagina: [Goldonomic Abonnementsservice](#)